

ZITTEN

ZITTEN

over ontlopen, ontmoetingen en ongezondheid

Rob van Schaik

© 2016 R. van Schaik / Uitgeverij U2pi

Titel: Zitten

Auteur: Rob van Schaik

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-592-0

NUR: 320

In verband met de privacy van de personen die in dit boek voorkomen zijn namen en plaatsnamen veranderd.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Inhoud

Bloed aan de muur	7
Een natte broek	14
Hobbels	19
Nieuwe leven	26
Dagrapport	33
Mkrtchian	42
Sportcoma	50
Kwijnsleur	58
Dayenne	66
Paniek	76
Accu	86
Onmacht	93
Kort lontje	100
Kut met peren	109
Revalidatieservice	117
Meubelmassage	125
Vind ik leuk	133
Glas	140
Tumor	148
Zinloos rondje	155

Alleen als het écht donker is, kun je de sterren zien.

Bloed aan de muur

Ik fluit naar de zebravinken in de volière, struikel naar het kleine terras achter de schuur en gooi twee weken regenwater uit de kruiwagen. Ik voel dat de lentewarmte van ver komt, maar er stiekem toch al is. Het gras is kletsnat. Heerlijk, met die blote voeten. Ineens besef ik dat de vogels niet antwoorden omdat ze er niet meer zijn. De kooi is leeg. Ineens besef ik dat ik nog maar een paar weken tuin heb te gaan. De laatste keer met blote voeten in het natte gras.

Post van de notaris valt op de deurmat. Het huis is verkocht. De tuin zijn we kwijt.

De wekker gaat niet vanmorgen. We gaan 'uitslapen'. De eerste keer in de nieuwe slaapkamer. Maar ik zie toch echt 04:43 op het nachtkastklokje staan. Ik draai mijzelf om en een warme bankschroef grijpt zich vast in mijn kuit. Ik stap uit bed, vloek een paar keer binnensmonds, zoek houvast bij een stoel en rek de beenspieren.

'Klote MS'.

Gelukkig hoort Lineke niets. Of doet ze alsof ze slaapt? Ik ga weer het bed in en ga samen met de spasmen in mijn been wachten op de douche van half acht. Mijn hoofd is al actief en er denderen gedachtensnippers en hersenspinsels doorheen. Vanmiddag een eindje fietsen. Als het goed weer blijft. Kijken of het nog lukt op de e-bike. Fietsen? Eerst maar proberen in de parkeerkelder. Eigenlijk durf ik het niet.

Ik val een uurtje later blijkbaar tóch in slaap en schrik pas om acht uur wakker van de hoogbouwduif. Irritant rotbeest eigenlijk. Roekoe. Koe. Roekoe. Koe. Roekoe.

De nieuwe douche is snel warm en de verwarming ook. Shit. De cv! Gisteren vergeten laag te draaien. Daarom was het vannacht op de slaapkamer zo warm. Ik laat de handdoek vallen op de natte tegels en wrijf 'm droog in mijn haar. Ik laat ook de fles shampoo vallen en struikel even later naar de slaapkamer en doe wat aan. In de keuken draai ik de sinaasappelen op de pers en bij het zoeken naar glaasjes stoot ik mijn kop tegen een deurtje. Dat vloeken moet ik afleren. Negatieve energie. De benen doen het al bijna niet meer en een allesoverheersende vermoeidheid bespringt mijn lijf. Mijn ogen worden zwaar en ik moet nu snel gaan zitten! Eén van de eitjes is in het kokende water ontploft en moet ik weggooien. De computer staat nog aan. Gisteren ook vergeten uit te zetten. Ik hoor de systeembeveiliging op de harde schijf ratelen, op zoek naar een digitale inbraak of een vernietigend virus.

Nu even zitten en de lokale krant lezen. Over grootse plannen van een gemeente in geldnood. En de zin en onzin op Facebook bekijken. Over een afgeleefde kat die hydrotherapie gaat doen, over vleesetende feestgangers die de burens wegroken, commentaren bij weerzinwekkende filmpjes met argeloze passanten en de stupide persoonlijkheidstestjes, die veel mensen toch steeds maar weer opnieuw blijven invullen. Daarna de 'grote' dagbladen en hun krantenkoppen, de columns van Youp van 't Heken Ebru Umar. Ook een stevig commentaar van een Nederlandse journalist slurp ik naar binnen. Over De Jenaaitmesteeds. Als die godsdienstwaanzinnige Ted Cruz de verkiezingen in Amerika wint, dan moeten we allemaal aan het kruis en is de mensheid reddeloos verloren. En met die mediamalloot Donald Trump zijn we nog slechter af.

Ik lees over uitzichtloze oorlogen, stervende kinderen en steden zonder water. Mannen en vrouwen die door bommen

hun gezin, hun huis of elkaar verliezen. Over vluchtelingen die massaal verdrinken. Over een man die zijn vrouw en kinderen bij de vlucht uit Eritrea is kwijtgeraakt. Ik lees over een nieuw, grensverleggend medicijn tegen een vorm van Multiple Sclerose en zet de computer na een tijdje uit. Ik word een beetje depressief van al die wonderbaarlijke genezingen en medische strohalmen. Een hele hooiberg kwam er de laatste jaren voorbij.

Ontbijt in de zon. Achter het glas. Maar wel samen.

Op of omstreeks 1 november 2014 krijg ik van een tijdens het eerste gesprek bijzonder serieus en soms wat geprikkeld kijkende ambtenaar van het UWV een positief besluit op mijn aanvraag voor een rolstoel en een heuse scootmobiel. Het kan heel snel gaan. Het ene moment kleun je een kilometer of veertig achter elkaar door het bos op je stoere fiets en een paar jaar later ben je gehandicapt en vul je een stapeltje formulieren in van het UWV. Het kan verkeren.

Het afleveradres (politiebureau Vosselmanstraat) is kennelijk wat vreemd voor de transporteur, maar het UWV had vaker met dat bijltje gehakt en begreep waarom ik het vehikel daar wilde ontvangen en niet thuis.

Een week of twee later wordt een testmonster gebracht. Er komt ook een tweede scootmobiel uit de bestelbus gerold en ik moet van de chauffeur twee proefritjes maken en ter plekke beslissen welke van de twee straatracers het gaat worden. Een collega staat zwijgend toe te kijken. Zijn handen zitten in zijn zij en zijn gezicht staat op ongemakkelijk. Mijn keus is snel gemaakt. Ik let niet op kleur, bandenmaat of stuurbediening, maar de grootte en actieradius zijn voor mij doorslaggevend. Ik kies voor het blauwe beest uit de voorbeeldcollectie.